

„Jo, nu husker jeg det. Det var bare dette . . . at i et saadant Land er det — som Hr. Hansted rigtigt antydede — ganske naturligt de stærke Skuldre og de brede Pander, som det fornemmelig kommer an paa. Som Hr. Hansted ogsaa fuldkommen rigtig bemærkede, er det netop, hvad vor Historie lærer os, at her i Danmark dør og henfryser og bortblæser hurtig alt, hvad der ikke maaler fyrretyve Tommer over Brystet og tyve mellem Ørene. Jeg giver Pastor Hansted fuldstændig Ret i, at vi Stakler egentlig lever paa Bondens Naade . . . det har jeg altid selv haft en levende Fornemmelse af.

Der opstod ogsaa efter disse Ord et Øjeblikks Tavshed. Man var ikke ganske klar over, hvad der skulde opfattes som Alvor, og hvad som Ironi. Kun Doktoren mærkede Uvejr i Luften og fandt det raadeligst at bryde af itide.

„Tør vi saa bede Dem tage tiltakke!“

Man rejste sig og bød hinanden Velbekomme.

Ogsaa Emanuel og Frøken Ragnhild mødtes og gav hinanden Haanden.

„Min oprigtige Kompliment, Hr. Pastor!“ sagde hun med fremtvungen Lystighed. „Det maa jeg lade Dem . . . De har virkelig uddannet Dem til en slagfærdig Taler!“

V

Inde i den salonmæssige Dagligstue var der rundt om paa Smaaborde og Konsoller hensat slørbehængte Lamper, der lod Rummet hvile i en behagelig Halvskumring, ret egnet for fredelig Hvile i de store fløjlsbetrukne Lænestole. En Fløjddør stod aaben ud til en glasdækket Veranda, en hel lille Vinterhave, fuld af Palmer og højstammede Planter, og herigennem var der atter Udsigt til den noget lavere liggende Have. Man kunde fra Stuen se en Græsplæne med en Stenvase, nogle Rosenbusketter og et Par høje Poppeltræer, der altsammen saas indhyllt i Sommernattens blege Maanetaage som i et Sølvflor.

„Nu er De nok saa skikkelig at spille lidt for os, Frøken